

NEW

לקוטי שיחות

אחרי אכarei

VOLUME 1, P. 253-254

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

ACHAREI I | אחרי א

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Shelach*, 5716 (1956)

Introduction

We all desire. We want delicious food, physical comfort, social connection, material success, and much more. These natural drives are part of our humanity, and no one wants to kill them.

Simultaneously, we have spiritual drives; we long for something more than simple physical pleasure. Each of us has a soul that is an actual part of G-d and that inner G-dliness yearns for expression.

How can we navigate the tension between these two dimensions of our personalities? It would seem that indulging our physical wants will conflict with and perhaps compromise our spiritual growth. However, ignoring them makes us less of ourselves.

In the *sichah* to follow, the Rebbe addresses this fundamental struggle by exploring the Torah's nuanced approach to personal boundaries. By examining the paradoxical nature of restrictions – when they liberate and when they constrain – he gives us guidelines to discover how to establish boundaries for our conduct. He teaches us to see the checks we institute for our conduct as not merely precautionary but as opportunities to harmonize our physical and spiritual natures. In this way, we can open our eyes to appreciating G-dliness even as we fully experience life in this world.

Safeguarding the Sacred: The Torah's Approach to Personal Boundaries

Establishing Boundaries, Protecting Holiness

1. The Talmud¹ interprets the verse,² “You shall safeguard My charge,” as a command to “Make a safeguard for My charge.” This command is the foundation for the decrees and ordinances the Rabbis established as precautionary fences and safeguards to prevent the violation of a prohibition. This command also obligates every Jew to set up personal fences and safeguards, refraining from even permitted matters to protect himself against performing a sin. As stated in texts of *Mussar* (ethical guidance),³ a person should shield himself by steering away from 100 gates of permitted matters to avoid entering even one gate of what is prohibited.

א. אויפן פסוק ושמרתם את משמרת, זאגט די גמרא: עשו משמרת למשמרת. דאס איז דער יסוד צו די גדרים וסיגים דרבנן, אזוי אויך צו די גדרים וסיגים וואס יעדער איד איז מחויב צו מגדיר זיין זיך אפילו בדברים המותרים - בכדי ניט צוקומען חס ושלום צו אן איסור, ווי עס שטייט אין ספרי מוסר, אז מען דארף זיך אפהיטן אין מאה שערים פון היתר, בכדי ניט צוקומען צו איין שער פון איסור.

When Too Much Can Be Dangerous

2. There are those who err, arguing, “Why search for new stringencies?” Since we are commanded,⁴ “You shall not deviate from the word that [the Sages] tell you,” they are willing to accept the observance of the safeguards – the precautionary prohibitions to Scriptural Law – that our Rabbis in every generation established. However, they maintain that there is no need to be overly meticulous about observing the precise details of these restrictions. After all, we are speaking merely about Rabbinic Law. And certainly, there is no need to seek new stringencies. Indeed, even our Sages wondered,⁵ “Is not what the Torah has forbidden you sufficient?”

ב. פאראן וואס זיינען בטעות און טענה'ן: צו וואס דארף מען זוכן נייע חומרות? מילא דאס וואס רבותינו אין יעדן דור האבן גע'אסר'ט, איז "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך", דארף מען אבער אויך ניט צופיל מדקדק זיין אין דעם, ווארום עס איז דאך מער ניט ווי א דרבנן, ומכל שכן נייע חומרות דארף מען געוויס ניט זוכן, דיך מה שאסרה לך התורה?

1. Yevamos 21a.

2. Vayikra 18:30.

3. Pela Yoëitz, *erech tosafes Shabbos*.

4. Devarim 17:11. See Rashi, *Shabbos* 23a, and see Rambam, *Hilchos Mamrim* 1:1, *Sefer HaMitzvos, shosh* 1, and positive command-

ment 174.

5. Talmud Yerushalmi, *Nedarim* 9:1.

They bring further proof for their opinion from the words of the *Talmud Yerushalmi*,⁶ which relates that, in every person's Heavenly judgment, he will have to give an accounting for any food that he saw and yet did not eat.

Furthermore – they argue – since fulfilling everything the Torah asks of us is very difficult, it is not desirable to add extra stringencies and practices so as to observe the *mitzvos* even more meticulously (*hiddurim*). On the contrary, this may lead to the very core being lost; imposing too many stringencies on a person may cause him to abandon the path of Torah entirely.

They try to substantiate this premise by explaining the sequence that led to the sin of the Tree of Knowledge, the root of all sins. In that instance, adding a prohibition that G-d did not command – expanding the prohibition,⁷ “Do not eat from it” to “Do not touch it” – brought about the sin.⁸

און זיי ברענגען נאך א ראיה לדעתם פון דעם וואס עס שטייט אין ירושלמי, אז א מענטש וועט דארפן אפגעבן א דין וחשבון אויף יעדער זאך וואס ער האט געזען און ניט געגעסן.

נאך מער - טענה'ן זיי - אזוי ווי אויספירן אלץ איז דאך זייער שווער, איז ניט פדאי צו מרבה זיין חומרות און הידורים, דורך דעם קען מען חס ושלום פארלירן דעם עיקר. צופיל חומרות קענען נאך ברענגען אז מען זאל אינגאנצן אוועק פון דרך התורה חס ושלום, און זיי ברענגען דערויף א ראיה פון חטא עץ הדעת, שרש כל החטאים, אז דורך דעם וואס מען האט צוגעלייגט אן איסור וואס דער אויבערשטער האט ניט געהייסן, מען האט צוגעלייגט צום "לא תאכלו ממנו", דעם "לא תגעו בו", איז ארויסגעקומען דער חטא.

Sanctifying the Permitted

3. This argument, however, is inherently flawed and can be rebutted as follows:

All the Torah's directives “were given from one Shepherd.”⁹ The command, “You shall not deviate...” endows Rabbinic decrees with the same power and severity of Scriptural laws. The differences in practice between Scriptural laws and Rabbinic ordinances exist only because of a distinction the Torah itself instituted – that stringency is required regarding a doubt regarding a Scriptural law, while there is room for leniency regarding a Rabbinic law.¹⁰

Similarly, regarding the obligation that each

ג. די טענה איז אבער א גרויסער טעות און דער ענטפער אויף דעם איז:

כלם מרועה אחד נתנו. מצד דעם לא פון לא תסור האבן אויף די גזירות דרבנן דעם תוקף און הארבקייט ווי דינים דאורייתא, און די חילוקי דינים צווישן דאורייתא און דרבנן, זיינען מצד דעם וואס אזוי האט די תורה געוואלט, אז אין א דאורייתא זאל זיין ספקו לחומרא און אין א דרבנן ספקו להקל, און דאס גלייך.

אזוי איז אויך בנוגע דעם חיוב וואס

6. *Talmud Yerushalmi, Kiddushin* 4:12.

7. *Bereishis* 2:17.

8. See *Rashi, Bereishis* 3:3-4.

9. Cf. *Koheles* 12:11.

10. Similarly, the Torah itself makes distinctions regarding the circumstances in which Scriptural prohibi-

tions can be superseded. See *Tanya*, ch. 24. See also the commentaries on *Rambam, Hilchos Mamrim* 1:5, and *Sefer HaMitzvos*, loc. cit.

person has to establish boundaries for himself regarding indulgence in permitted matters – this, too, is included in the Scriptural command, “You shall safeguard My charge.”

The positive commandment¹¹ hinted at by the verses,¹² “You shall be holy” and, “Sanctify yourselves”¹³ – which imply, “Sanctify yourself in what is permitted to you”¹⁴ – obligates a person to act in a holy manner even when engaging in permitted matters. In addition, such conduct is also included in the command, “You shall safeguard My charge,” which is interpreted as, “Make a safeguard for My charge.”

Pre-Eden and Post-Eden: Where the Differences Lie

4. The proofs from the *Talmud Yerushalmi* and the sin of the Tree of Knowledge can be rebutted as follows: When Adam was in the Garden of Eden, he was a chariot for G-dliness and had no connection to evil. Proof of this is that the Garden of Eden cannot tolerate the existence of evil. Indeed, for that reason, he could not remain in the Garden of Eden after the sin.¹⁵

Tzadikim, “the righteous,” are identified as chariots for G-d’s will. Now, a chariot does nothing other than follow the will of the charioteer.¹⁶ As such, in the Garden of Eden – and similarly, regarding totally righteous men in subsequent generations – fences and safeguards are unnecessary, because there was no concern that one would stumble. On the contrary, in such a state of holiness, not only are the fences and safeguards superfluous, they are detrimental.

When a person is no more than a chariot for G-dliness and all his actions are holy, whenever he engages with any matter, he elevates it, similar to the elevation of the food achieved by partaking

יעדער איינער דארף זיך מגדיר זיין
בדברים המותרים, ווארום אויך דאס
איז א ציווי התורה - ושמרתם את
משמרת.

נוסף אויף דער עשה' פון קדושים
תהיו וגו' והתקדשתם, קדש עצמך
במתר לה, צו הייליגן זיך אפילו אין
דברים המותרים, גייט עס אריין
אויך אין ושמרתם את משמרת -
עשו משמרת למשמרת.

ד. און דאס וואס זיי ברענגען א
ראיה פון דעם ירושלמי און פון חטא
עץ הדעת, איז דער ענטפער אויף
דעם:

אדם הראשון זייענדיק אין גן עדן
איז געווען א מרפכה צו אלקות און
ניט געהאט קיין שייכות צו רע. א
ראיה אויף דעם איז, ווארום גן עדן
איז דאך ניט סובל קיין מציאות הרע
(וואס דערפאר איז נאך דעם חטא
האט ער ניט געקאנט זיין אין גן עדן).

א מרפכה - אלץ וואס זי טוט איז
דאס רצון הרוכב. במילא דארף מען
דארטן קיין גדרים וסיגים ניט האבן,
ווארום עס איז ניטא קיין חשש
מען זאל נכשל ווערן, ואדרבה, ניט
נאר וואס די גדרים וסיגים זיינען
איבעריק, נאר זיי זיינען נאך א חסרון,

ווארום דער וואס איז א מרפכה
צו אלקות, און כל עשותיו זיינען
קדושה, איז בשעת ער טוט אן ענין

11. *Tanya*, ch. 30. See *Sefer Chareidim*, the end of the portion concerning “positive Scriptural commandments.”

12. *Vayikra* 19:2.

13. *Ibid.* 11:44, 20:7.

14. See *Rashi* and *Sifri* on *Devarim*

14:21; *Yevamos* 20a.

15. See *Bereishis* 3:22-24.

16. See *Tanya*, ch. 23.

of the sacrifices, eating on *Shabbos*, and the like. Conversely, by refraining from engaging with a matter, he prevents it from being elevated. Accordingly, before the sin, when Adam was in the Garden of Eden, additional stringencies were unnecessary. The same applies to totally righteous men. However, in situations where fences and safeguards are indeed necessary – i.e., in our present condition, when excessive indulgence in material matters can be spiritually harmful – they are beneficial.¹⁷

איז ער אים מעלה, און דורך דעם וואס ער איז זיך מונע פון אן ענין, איז ער מונע אן עליה, ובדוגמת אכילת קדשים, אכילת שבת וכו'.

דארט אבער וואו מען דארף די גדרים וסיגים יא האבן, זיינען זיי א מעלה!

(משיחת ש"פ שלח, תשט"ז)

17. See *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 84b, where the Alter Rebbe explains similar ideas.

(א)	יבמות כא, א.	(ג)	ירושלמי ריש פרק ט דנדרים.	הרמב"ם הלכה ה, וספר המצוות שם.
(ב)	רש"י שבת כג, א. וראה רמב"ם ריש הלכות ממרים. בספר המצוות שורש א' ומצוות עשה קעד.	(ד)	סוף קידושין.	(ו) תניא פרק ל. וראה ספר חרדים סוף חלק מצוות עשה מן התורה.
		(ה)	דוגמת החילוקים שבאורייתא גופא, תניא פרק כד. וראה נושאי כלי	(ז) ראה לקוטי תורה במדבר פד, ב.

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

